

Guy Slabbinck /

expo van de maand: december /

1 tot 31 december 2007 /

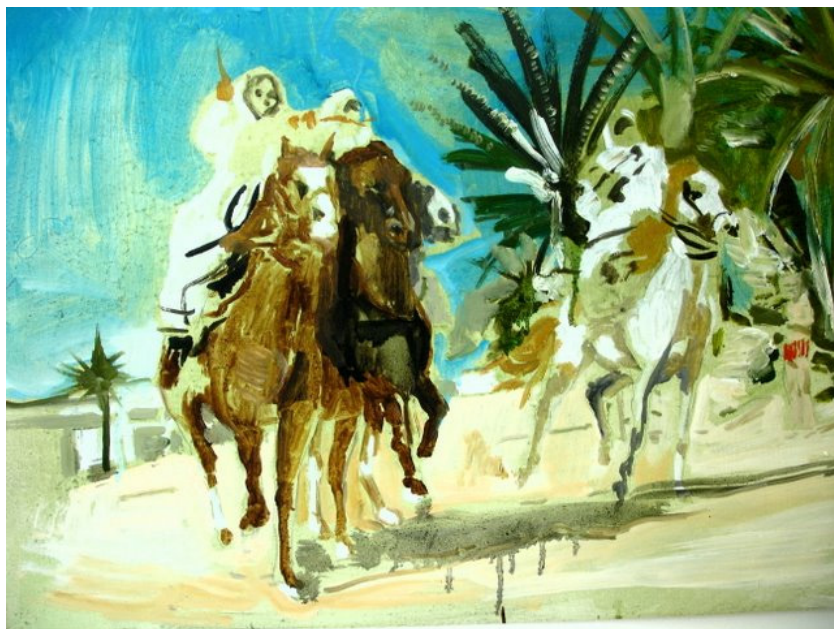
ontmoetingsruimte kunstenplatform zebrastraat Gent

De maaltijd voor het oog...

Wat is dat toch met die schilderijen, kan u denken....

Ik schilder omwille van de magie. Een schilderij is als een droom die niet meer stopt, een satelliet in een baan rond een realiteit. Het is een relaas van een avontuur. Als ik aan een schilderij begin weet ik niet wat het zal worden, ik laat alles aan het moment over en het gebeurt dan ook niet zelden dat ik het volledig verknoei. Schilderijen zijn vensters op een ideeënwereld, eeuwige momenten van geluk in olie en pigmenten.

Ik verplicht mijzelf om steeds een nieuw beeld te maken en niet in herhaling te vallen. De act van het schilderen is kort en verf verschijnt meestal snel op de drager. Het schilderij zelf is slechts het topje van de ijsberg...

de vier ruiters van de Apocalyps,

2007 / olie op houten paneel / 40 x 50 cm

De voorbereiding van een schilderij begint eigenlijk al 's morgens bij het opstaan, dan probeer ik al mijn zintuigen te openen. Eerst probeer ik te eten en zorg ervoor dat ik geen honger krijg in de komende uren.

Als ik mijn huis verlaat, loop ik rond als een spons en vul ik mij langzaam met de dag om het er even later weer allemaal uit te persen.

Soms ontstaat een idee ook uit een kleur of uit een combinatie van kleuren. Ik probeer soms ook een droom vast te houden, flarden te bewaren als proviand voor later. In mijn atelier begin ik te bladeren in mijn boeken. Ik bekijk honderden afbeeldingen en zo geraak ik in een steeds diepere concentratie. Ik prepareer vervolgens mijn drager met een mengeling van lijm, kalk en water en krijg zo meer voeling met het formaat. Daarna spreid ik mijn verf over het palet, zoek mijn borstels uit en ga weer bladeren, eten met mijn ogen. Als ik eenmaal begin te schilderen, is het zaak om geconcentreerd te blijven en niet gestoord te worden, elke penseelstreek moet aan de kracht van het geheel bijdragen. Schilderen voelt soms aan als een kaartenhuisje bouwen: het minste zuchtje wind, een telefoon die overgaat, iemand die binnenkomt, kan het geheel doen instorten. Ook kan het instorten door te hoog te willen bouwen of door slecht te starten. Als zoiets gebeurt kan ik heel moeilijk terug in die noodzakelijke concentratie geraken en moet ik meestal weer gaan wandelen of erger nog, stoppen. In de roes van het schilderen kan ik vrij bewegen, maar ik weet dat ik steeds moet opletten dat ik geen clichés gebruik of niet schematisch begin te werken. Elk gezicht, elke penseelstreek moet uniek zijn en vraagt mijn volle aandacht. Schilderend en wroetend in mijn verf zegt iets in mij, vaak plots en

de yacht,

2006-2007 / olie op doek / 200 x 200 cm

onaangekondigd, dat ik moet stoppen. Meestal moet ik het achteraf nog eens hernemen maar niets is erger voor mij dan een overwerkt schilderij. Op dit moment verkeer ik in een andere vorm van creativiteit en begin ik ook op vroegere werken veranderingen aan te brengen.

Ik kan me soms maandenlang aan bepaalde delen in mijn werk ergeren en dan weet ik plots waarom het wringt; schilderen is voor mij boven alles een intuïtief proces. Het werk is af op het moment dat ik er geen problemen meer mee heb. Vanaf dat moment begint je droom zijn eigen leven te leiden, het klinkt eigenaardig maar een schilderij blijft achteraf nog steeds veranderen. De verf droogt uit, sommige stukken vallen in, de hand van de natuur.

Ik leg mezelf weinig regels op, sta als het ware van op een afstand te kijken naar hoe mijn oeuvre zich voltrekt. Ik probeer steeds om het geheel fris te houden.

Het onderwerp, drager, kleuren en toetsen zorgen voor een immense waaier aan mogelijkheden om me in uit te drukken. Alle schilderijen hangen op de een of andere manier aan elkaar, waardoor ze als een bos zijn, het zijn de kanttekeningen bij ervaringen.

Mensen schrikken soms van de hardheid van de schilderijen, het enige wat ik bij de toeschouwer beoog is dat hij in de schilderijen het avontuur vindt en kan vertoeven in het dromen. Door zuiver kleurgebruik probeer ik tot een zuivere figuratie te komen. Mijn schilderijen dwingen je niet een bepaalde houding aan te nemen. Ik hoop dat ze je iets laten voelen van de vrijheid die ik heb mogen ervaren tijdens het schilderen.

Het is niet altijd makkelijk om naar schilderijen te kijken en ze te interpreteren. Voor mij heeft elk schilderij een grote geschiedenis, soms zitten er onder een schilderij enkele andere schilderijen, ik zie ze niet, maar ik voel ze nog.

De zuiverheid van de figuratie is voor mij het belangrijkste in mijn werk, die vormt als het ware de maaltijd voor het oog,...

tribal tennis.

2007 / olie op houten paneel / 60 x 70 cm